

naar Dhr., om de endog nu til 2den Behandling skulde have nogen Tvivl, inden 3die Behandling ville sætte sig ind deri, læse Stutteri-rapporterne fra 1852, Commissioners Betænkninger og saa videre, ville de finde, at selv de varmeste Venner af Stutteriet i Frederiksborg eenstemmig ytrer sig om, hvor daarligt og slet det gaar. De støtte sig naturligviis Alle paa, at ingen af deres egne Planer blive førte igjennem, i hvilket Tilfælde vi naturligviis vilde faae Glæde af det, der da vilde stee; men deres Planer blive aldrig førte igjennem, og den ene Klage og Beskrivelse værre end den anden findes i deres Rapporter. Jeg vil minde om Rapporten fra 1854 hvori der siges: Der mangler det og det; der mangler betydelige Bygninger; de, der findes, ere forstrækkeligt usle; men vi have ikke turdet komme med denne Begjæring, thi vi vare da bange for, at Nøgledagen skulde kaste det Hele overende. I en Rapport fra Professor With hedder det: „De concrete Tilfælde forlede undertiden til at opgive Principer“, og dette er sandt; der har været tilstrækkeligt Beviis for, at man har opgivet Principer. En Commission siger: Det er altsaa nu nødvendigt for Stutteriets Bestaaen, for Hestenes Bevarelse, at man bygger en ny Stald; der er en forfærdelig Usundhed og Dødelighed osv., som Alt virker imod den hele Bedrift, som findes der; men kort efter siges der i en senere Rapport: Man kan nok hjælpe sig uden denne Stald. Man er nemlig kommen til Kundskab om, at Sagen stod farligt her i dette Contoir, hvor man skal bevilge Pengene, og derfor frafalder man denne høist nødvendige Stald. Her er en Mængde Betænkninger, f. Ex. en fra Professor Prosch, som gjorde megen Sensation i sin Tid, nemlig da den af den høitærede Minister omtalte Lov af 1852 udkom; og den samme lærde Mand finde vi igjen i den allerfidsste Commissionsbetænkning, hvor han siger: Det er galt, og der er egentligt ikke Andet at gjøre derved end at begynde forfra; — jeg beder de Herrer erindre denne Bemærkning. Dernæst siger han: Dette kan jo ogsaa være galt, men man skulde dog af Pietetsfølelse vedblive med dette Stutteri, om ikke for Andet, saa for at vænne Folk, som nu engang troede paa dets Fortræffeligh-

hed, til at see, at det ikke buede. Jeg for mit Vedkommende kan ikke være med til at tilraade af Pietets hensyn at vedblive at udgive Statens Penge til en saadan Underviisnings- og Oplysningsanstalt. Jeg stoler, som sagt, paa, at de ærede Herrer ville sætte sig ind i de forskjellige Rapporter, og De ville da finde, at det, der er fremkommet, umuligt berettiger til at troe paa Fremtiden. Det gjør mig ondt, at den høitærede Minister virkelig lever i den Illusion, at der er nogen som helst rimelig Grund til at formode, at der kunde komme Noget til Held for Hesteavlens ud af at drive dette Væsen for Statens Regning, istedetfor at overlade det til Private. — Jeg bør dog maaskee sige to Ord om nogle af Hestene. Vi see af Beretningen fra 1863—64, at der i 1863 af 19 bedækkede Hopper ved Hingste, som ere nævnte, kun kom 6 Føl. En anden Beretning omtaler en Hingst paa Stutteriet, der kaldtes Palmatøke. Den blev kjøbt i 1862 for 2,000 Rd., men bedækkede kun een Hoppe. Derpaa blev man led af den, ud-rangerede den, og da man ikke kunde sælge den for en passende Pris, sendte man den til Bornholm, men Bornholmerne havde ingen Lillid til den kongelige Hingst; de vilde ikke bruge den, og den er nu solgt for 50 Rd. En ligesaa ulykkelig Ende fik en Hingst, der er bleven beskrevet i tidligere Rapporter og hed Odin. Den skulde figurere som Repræsentant for den gode danske Race, og den stod, som den ærede Minister vil erindre, i Randers; men den faldt snart i Gunst og havde samme Skjæbne som den stakkels Palmatøke; den blev ogsaa solgt for 50 Rd. — Jeg skal som sagt ikke gaae videre ind paa Commissionens Betænkning, men jeg vil dog tillade mig at bemærke, at der egentlig er Overensstemmelse mellem samtlige Commissionens Medlemmer om, at saaledes, som Forholdet er, kan det ikke blive; thi Fleertallet foreslaaer at ophæve Stutteriet i dets nuværende Skikkelse, og et Mindretal foreslaaer altsedes at ophæve det. Et Medlem af Udvalget, hvis Fraværelse idag jeg beklager, har været Medlem af denne Commission, og han er nu bleven bestyret i sin Tro paa, at heller ikke det Mellemforslag, som Commissionen havde anbefalet, vil være at foretrække for